

Posudek oponenta prof. C. V. POSPÍŠILA

na bakalářskou práci:
UTF UK v Praze – Katedra judaistiky

TEREZIE STEHLÍKOVÁ

***Postoje papežů vůči Židům a judaismu
po II. světové válce***

Předložená bakalářská práce má celkem 43 započítatelných tiskových stran, a proto lze konstatovat, že z hlediska rozsahu vyhovuje kritériím kladeným na tento druh kvalifikačního elaborátu.

Titul plně odpovídá obsahu práce, která je členěna vcelku přehledně a logicky. V úvodu jsme seznámeni s motivací volby tématu, s aplikovanou metodou a s rozvržením díla. Následuje celkově pět kapitol, z nichž každá pojednává o problematice poměru k judaismu a k židovskému národu v rámci pontifikátu příslušného papeže. V závěru autorka vyjadřuje své osobní pocity s ohledem na danou historickou problematiku a konstatuje přínos zejména Jana XXIII. a Jana Pavla II.

Velkou předností autorčina snažení je práce s cizojazyčnou literaturou. Autorka ovšem měla podle mého soudu věnovat poněkud více pozornosti životním osudům jednotlivých římských biskupů, protože právě jejich osobní životní zkušenost a formace sehrály významnou roli v tom, jaké postoje zaujímal v době svých pontifikátů. To platí zejména pro Jana XXIII. a Jana Pavla II. Osobně mne těší, že je zmíněno jméno Julese Isaaca a jeho setkání s Janem XXIII. Bylo by ovšem možná vhodné doplnit také to, že v *Nostra astate* je patrný přímý vliv jeho textů, což vyvolalo v některých křesťanských kruzích ne právě přívětivé reakce. Možná by bylo vhodné upozornit také na čl. 62 *Tridentského katechismu*, kde se výslovně konstatuje, že za Kristovu smrt mohou hříšníci a zejména hřešící křesťané, a to mnohem více než Židé. Aktivita uvnitř katolické církve směřující ke změně postoje církve vůči Židům a judaismu se datují přinejmenším od druhé poloviny 19. století. Známá je konkrétní iniciativa, která v době I. vatikánského koncilu požadovala, aby se koncilní otcové touto problematikou vážně zabývali a aby církev oficiálně učinila vstřícný krok v tomto směru. Je známo ze zhruba 1080 otců neoficiálně více než polovina tuto aktivitu podpořila. Bohužel koncil byl nenadále přerušen a tento bod se nedostal na pořad dne. Z těchto letných poukazů na historická fakta lze vcelku snadno vyvodit, že v rámci římskokatolické církve přinejmenším od poloviny 19. století existovaly názorové proudy, které předjímalý a připravovaly proměnu, k níž došlo zejména po II. světové válce, a proto by bylo záhodno je zmínit

Mám-li vyslovit nějakou kritiku, pak se týká pravopisu. Na straně 6, první souvětí 2. odstavce je hrubá chyba, není dodrženo pravidlo shody podmětu a přísudku. Autorka také kolísá v psaní velkých a malých počátečních písmen (Holocaust – holocaust). Podobných gramatických nedokonalostí je však v předložené práci mnohem více.

Celkové hodnocení: Práce má význam především pro autorku samotnou. I když dané téma je poměrně dobře známo v cizojazyčné odborné literatuře, není vyloučeno, aby na základě tohoto elaborátu vznikl spíše popularizační článek. Celkově dílo, podle mého soudu, vyhovuje požadavkům na bakalářskou práci, a proto bych ho doporučil k obhajobě. Mám-li navrhnout přímo hodnocení, pak **velmi dobře až dobře**, a to v závislosti na úrovni obhajoby.

HTF UK Praha – 20. 5. 2014

prof. C. V. Pospíšil